

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 61/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Legionárska 7158/5, Trenčín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 45Ek/1001/2018 z 9. apríla 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 45Ek/1001/2018 z 9. apríla 2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré mu **je** Okresný súd Banská Bystrica **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **221,48 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 61/2020 z 11. februára 2020 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručenú ústavnému súdu 23. mája 2019, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ

navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať primerané finančné zadostučinenie 500 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ bol účastníkom spotrebiteľskej úverovej zmluvy, popri ktorej uzavrel aj rozhodcovskú zmluvu obsahujúcu zoznam dohodnutých rozhodcovských súdov. Vzťah účastníkov spotrebiteľskej zmluvy sa dostal do krízy až na úroveň exekúcie proti sťažovateľovi založenej na rozhodcovskom rozsudku, ktorý podľa sťažovateľa vydal rozhodcovský súd odlišný od rozhodcovských súdov uvedených v zmluve. To bol zároveň jeden z dôvodov, pre ktoré sa sťažovateľ domáhal zastavenia exekúcie.

3. Okresný súd najprv vyšším súdnym úradníkom a neskôr na základe sťažnosti sudkyňa uznesením napadnutým ústavnou sťažnosťou návrhu sťažovateľa nevyhovela. Okrem iného (pozri IV. bod odôvodnenia) okresný súd založil svoje rozhodnutie na názore, že ide o individuálne uzavretú rozhodcovskú zmluvu na osobitnom tlačíve a že takto rozhodujú viaceré senáty Krajského súdu v Banskej Bystrici. Námietku nedohodnutého rozhodcovského súdu neuznal s odôvodnením, že síce rozhodol iný ako dohodnutý rozhodcovský súd, no rozhodol rozhodcovský súd rovnakého zriaďovateľa. Okresný súd uložil sťažovateľovi nahradiť trovy konania 83,86 eur a 42,62 eur.

II.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta (i) spochybnenie exekučného titulu (rozhodcovský rozsudok sp. zn. 315/10/15) vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., teda odlišným súdom od rozhodcovských súdov oprávnených rozhodovať spory medzi oprávneným a povinným v zmysle dojednanej rozhodcovskej zmluvy, (ii) v konaní nebola preskúmaná platnosť rozhodcovskej zmluvy, (iii) okresný súd sa odklonil od svojej praxe v iných totožných veciach (*uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 Ek/1434/2018, 6 Ek/1875/2018, 7 Ek/127/2019...*), (iv) ak ide o konanie so spotrebiteľským charakterom, je nutné postupovať v súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) (*sp. zn. 6 Cdo 1/2012 a 3 Cdo 122/2011*), ako aj ústavného súdu (*sp. zn. IV. ÚS 371/2018*), (iiv) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, nesúlad so zákonnými požiadavkami v § 220 Civilného sporového poriadku, okresný súd sa nevysporiadal s jednotlivými argumentmi sťažovateľa prednesenými v návrhu na zastavenie exekúcie.

III.

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd vo vyjadrení označil ústavnú sťažnosť za nedôvodnú predovšetkým pre absenciu konkrétnych dôvodov. Sťažovateľ mal všetky dôvody a skutočnosti rozhodujúce pre zastavenie exekúcie uviesť v lehote 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61k ods. 2 *Exekučného poriadku*), avšak túto námietku uviedol až v sťažnosti. Zákonný sudca je toho názoru, že nie každé jednotlivé rozhodnutie najvyššieho súdu je možné považovať za ustálenú judikatúru. Poznamenal, že „za ustálenú judikatúru je možno považovať také rozhodnutia, ktoré najvyššie súdne authority publikovali a tým, vyhlásili, že sa vo svojej rozhodovacej praxi budú nimi riadiť“. V závere okresný súd podotkol, že v súčasnosti je exekučné konanie skončené vymožením nároku (§ 61o *Exekučného poriadku*). Zákonný sudca zastáva názor, že v súčasnej právnej úprave účinnej

od 1. apríla 2017 absentuje ustanovenie o zákaze prinavrátania do pôvodného stavu, pričom na túto zásadu je potrebné prihliadať aj za súčasnej právnej úpravy.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ vo svojom ďalšom podaní uviedol, že v ústavnej sťažnosti riadne vymedzil dôvody pre ktoré ústavnú sťažnosť podal. Rozhodovacia prax na okresnom súde (senáty *6Ek*, *7Ek*, *8Ek* a *12Ek*) nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu činnosť súdu, naopak, ustálenou je rozhodovacia prax ďalších senátov. Sťažovateľ poukázal tiež na skutočnosť, že predtým, ako sa stal okresný súd príslušným na prejednanie exekučných vecí, bola rozhodovacia činnosť ostatných všeobecných súdov jednotná v otázke právomoci rozhodcovských súdov. Z dôvodu nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, ktorý exekučný titul vydal, spravidla exekúciu zastavili.

IV.

7. Predmetná vec sa týka pomerne rozsiahlej exekučnej agendy, v ktorej sa vymáhajú rozhodcovské rozsudky. Tie v zásade majú ako rozsudky štátnych súdov rovnaké pravidlá pre ich vykonanie, no v spotrebiteľských veciach existujú osobitosti. Tie majú základ predovšetkým v tzv. typovej (formulárovej) agende a pre ňu je typické, že spotrebiteľ, a je jedno, či je to odborník na právo alebo menej zdatný subjekt práva, čelia tlačivu zmluvy, v ktorej vykonať úpravy je takmer iluzórne. Spravidla obchodný zástupca konajúci za dodávateľa nemá možnosti preformulovať text tlačiva zmluvy a za rutinný výsledok uzatvárania zmlúv sa notorietne považuje podpis pod všetky klauzuly vrátane tých, ktoré by cez test neprijateľnosti prejsť nemali (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ústavný súd uvedené závery konštatoval v obdobnej veci (III. ÚS 60/2020).

IV.1. K súdnej kontrole exekučného titulu:

8. Okresný súd argumentuje nemožnosťou preskúmať vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku. Táto obrana ale neobstojí, pretože na rozdiel od rozsudkov štátnych súdov rozhodcovský rozsudok je explicitne normovaný ako predmet prieskumu zo strany exekučného súdu [*Súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak rozhodcovské rozhodnutie nespĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu alebo nie je vykonateľné*, § 53 ods. 3 písm. f) bod 4 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase rozhodovania okresného súdu]. Za nevykonateľný sa považuje aj rozhodcovský rozsudok vychádzajúci z neplatnej (vrátane neprijateľnej) rozhodcovskej zmluvy. Aj samotná rozhodcovská zmluva má byť pritom predmetom prieskumu [§ 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku]. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) bola už v čase rozhodovania okresného súdu stabilnou súčasťou judikatúry slovenských všeobecných súdov, ktorá označovala neplatne uzavretú rozhodcovskú zmluvu za prekážku pre materiálne vykonateľný exekučný titul (rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 1/2012 z 21. marca 2012).

IV.2. K rozhodcovskej zmluve uzavretej oddelene od zmluvy obsahujúcej hlavný záväzok (v danej veci úverovej zmluvy):

9. Podľa okresného súdu má mať relevanciu fakt, že rozhodcovská zmluva „*nebola súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere*“ a ani podmienkou jej uzavretia. Uvedená argumentácia okresného súdu zodpovedá skutočnosti. Navyše, tento stav evokuje akúsi prirodzenú zdržanlivosť k *ex offo*

iniciatíve súdnej kontroly dotknutej rozhodcovskej zmluvy „*ved' nemusel uzatvárať túto zmluvu*“. Takáto úvaha však naráža na samotnú podstatu ochrany pred neférovými klauzulami v rámci formulárovej agendy. Ak by si spotrebiteľ skutočne individuálne vyjednal zmluvnú podmienku, súdnej *ex offo* kontrole by tento fakt naozaj bránil (§ 53 ods. 1 *in fine* *Občianskeho zákonníka; alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne vyjednané*). Napríklad, ak by spotrebiteľ výslovne žiadal dodávateľa, že by sa rád odklonil od formulárov používaných dodávateľom a rád by uzavrel zmluvu podľa vlastnej dikcie, vlastného textu v odklone od tlačív dodávateľa. To ale zjavne nie je predmetný prípad. Nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ musel oprávneného nahovárať na uzavretie rozhodcovskej zmluvy a že si text zmluvy vymienil. Tlačivo rozhodcovskej zmluvy pripravil dodávateľ. Zo žiadneho aktu teda nemožno vysledovať situáciu, že by sťažovateľ individuálne vyjednal rozhodcovský kontrakt. Je pritom irelevantné, že náhodné a vedľajšie zložky spotrebiteľského kontraktu sú oddelené od textu hlavnej zmluvy a sú na inom „nosiči“. Na porovnanie úverová a popri nej záložná zmluva v spotrebiteľskom vzťahu sú bežne predmetom súdnej kontroly, aj keď sú skontrahované oddelene ako samostatné zmluvy.

10. K významu formulárovej agendy, a tým aj *ex offo* súdnej kontroly ústavný súd dáva do pozornosti prípad rozhodovaný Súdnym dvorom pod sp. zn. C-74/15, v ktorom išlo o čisto podnikateľský úver, no na súvisiace zabezpečovacie zmluvy (záložná) už smernica Rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách dopadá pre prípad, že sa netýka osôb personálne ani majetkovo prepojených na podnikateľa. Až do takýchto dimenzií išiel Súdny dvor pri ochrane pred neférovými zmluvnými podmienkami v rámci formulárovej agendy.

IV.3. K možnosti voľby rozhodcovského konania:

11. Argumentácia okresného súdu, že sťažovateľ mal možnosť výberu medzi uzavretím a neuzavretím rozhodcovskej zmluvy, v konzekvencii na ospravedlnenie nevykonania súdnej kontroly rozhodcovskej zmluvy je ústavne neudržateľná. Aj pri hlavnej úverovej zmluve sťažovateľ stal pred voľbou „uzavrieť či neuzavrieť“, no po jej uzavretí napokon niet pochybností o existencii dôvodov na vykonanie *ex offo* súdnej kontroly. Uvedená obrana súdu má spoločné znaky s euronekonformnou argumentáciou zužujúcou problém *ex offo* súdneho prieskumu na argument „*nemal podpísať*“. Iba podpísané zmluvné podmienky (pri písomnej forme) totiž môžu byť predmetom súdnej kontroly. Inými slovami, niet v zásade dôvod kontrolovať nepodpísané zmluvy (pri obligatórnej písomnej forme).

IV.4. K možnosti sťažovateľa odstúpiť od zmluvy:

12. Argumentácia súdu, že povinný (sťažovateľ) mohol od zmluvy do 14 dní odstúpiť, sa míňa zmyslu a cieľu *ratio legis ex offo* súdnej ochrany, ktorá sleduje podporu trhu na báze právne konformných produktov. Súdna kontrola neprijateľných zmluvných podmienok vrátane exekučných konaní nie je založená na subsidiarite po vykonaní prvkov bdlosti na strane spotrebiteľov (porov. Asturcom C-40/98). Naopak, súdna kontrola v spotrebiteľských veciach zo strany súdov predpokladá okrem iného neskúsenosť spotrebiteľov (v judikatúre Súdného dvora takmer pravidelne prízvukovanej, body 14 až 18). Ak by súdy mali vykonávať súdny prieskum pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami len v tých prípadoch, v ktorých sťažovatelia účinne odstúpili od zmluvy, nebolo by vzhľadom na zrušenie zmluvy čo kontrolovať. Súdy by vlastne

prišli o túto agendu, a tým aj príležitosť nastavovať kvalitu verejného života v jeho dôležitej sfére v rámci individuálnej kontroly zmluvných podmienok (k významu ochrany čl. 38 Charty základných práv Európskej únie).

IV.5. K argumentácii o nevyužití námietok proti udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie:

13. Okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť. *„Už začaté exekučné konanie tak exekučný súd obligatórne zastaví, napr. v prípade, ak zistí, že exekučné konanie sa začalo bez toho, aby sa exekučný titul stal vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku], alebo... ak už začatú exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať) § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku (I. ÚS 456/2011). Bez existencie formálne a materiálne vykonateľného exekučného titulu nemožno exekúciu vykonať (IV. ÚS 300/2011, II. ÚS 165/2011). Najvyšší súd v tomto kontexte uviedol: „Iba vykonateľné rozhodnutie totiž umožňuje v exekučnom konaní vynútiť plnenie. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti.“ (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 11/2011 z 23. júna 2011).*

14. Ústavný súd napokon poukazuje na námietku sťažovateľa, že v rozhodcovskej zmluve je ako jeden z rozhodcovských súdov, ktorý má vec medzi účastníkmi konania rozhodovať, Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s. r. o., IČO 44 130 481. Vec bola ale rozhodnutá rozhodcovským rozsudkom č. k. 315/10/15 z 6. októbra 2016, ktorý bol vydaný Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z. z. p. o., IČO 45 744 939. Z údajov dostupných v Obchodnom vestníku je zrejmé, že došlo k istým presunom a právnomu nástupníctvu v súvislosti s Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov.

15. Do rámca súdneho prieskumu, a to v režime ex offo, patrí nepochybne aj námietka rozhodovania nedohodnutým rozhodcovským súdom. Rozhodcovská zmluva je súkromnoprávny akt a dohoda na rozhodcovskom súde je kľúčová. Za jej porušenie, akým je aj predmetný prípad, sa považuje rozhodovanie nedohodnutým rozhodcovským súdom. Ak preto exekučný súd bez ohľadu na štádium exekučného konania toleroval exekučný titul vydaný nedohodnutým rozhodcovským súdom, už len tento samotný fakt predstavuje zásadné porušenie procesných pravidiel s dopadom na referenčné normy ochrany ústavnosti. Nič na veci nemenia prevodné akty dopadajúce na zriaďovateľa rozhodcovského súdu.

16. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo právomoc rozhodcovského súdu v žalobnej odpovedi alebo prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, je exekučný súd v štádiu posudzovania návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a právomoc rozhodcovského súdu a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku v spotrebiteľskej veci so zákonom znamenajúci neúčinnosť, a teda

nezáväznosť tohto exekučného titulu. Len platná rozhodcovská zmluva môže založiť právomoc na konanie rozhodcovského súdu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu rozhodnutia nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.

17. Ústavný súd vo vzťahu k rozdielnemu rozhodovaniu uvádza, že mu je známa nekonzistentná rozhodovacia činnosť okresného súdu pri riešení analogických otázok. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti vyslovil, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 300/06). Pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom, bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 192/06). Potreba vysporiadať sa so známym rozhodnutím súdu v obdobnej veci z hľadiska jeho dôvodov, pokiaľ príslušný súd dospeje následne k opačnému názoru, je súčasťou požiadavky na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 426/2012). Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych očakávaní principiálne neznamená právo účastníka konania na rovnaké právne posúdenie jeho veci. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014).

18. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť okresného súdu o tej istej právnej otázke je ústavne neudržateľná. V súčasnosti nie je úlohou ústavného súdu určiť (vzhľadom na princíp subsidiarity), ktorý z odlišných právnych názorov je správny, pretože riešenie tohto problému a zjednotenie rozhodovania je v pôsobnosti okresného súdu. Ústavný súd svojím rozhodnutím iba otvára cestu na riešenie tohto problému v budúcnosti. Z pohľadu ústavného súdu prichodí v tejto súvislosti konštatovať, že odlišné právne názory v obdobnej veci bez akéhokoľvek vysvetlenia zo strany súdu, prečo k odlišnosti došlo, sa javia ako arbitrárne (svojvoľné) a sú zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu, keďže tento princíp predpokladá, že skutkovo obdobné veci budú obdobne právne posudzované.

19. Okresný súd nemal rezignovať na preskúmanie rozhodcovskej zmluvy, čo sa týka dohody strán smerujúcej k voľbe súdu, pretože tým rezignoval na princíp efektívnej ochrany spotrebiteľa, ktorý je, spočívajúc v princípe rovnosti zbraní, súčasťou základného práva na súdnu ochranu. Tým teda došlo zo strany okresného súdu k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 71/97), ústavný súd vyslovil zároveň porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V.

20. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáhal aj primeraného finančného zadostučinenia (500 eur), ktorého cieľom je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (IV. ÚS 210/04). Navrhnutá relatívna satisfakcia je opodstatnená. Okresný súd napriek zásadným procesným nedostatkom umožnil vymôcť vymáhanú sumu.

21. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 51,45 eur, režijný paušál v sume dvakrát po 9,80 eur a 20 % DPH a úkon právnej služby vykonaný v roku 2020 (replika) v sume 51,45 eur, režijný paušál 10,62 eur a 20 % DPH. Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 221,48 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie zistil, že exekučné konanie je v súčasnosti skončené vymožením nároku podľa § 610 Exekučného poriadku. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval za neopodstatnené zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu. Vzhľadom na to ústavný súd vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu